

Manila, huvudstad i Filippinerna.

Filippinerna – krock mellan rika och fattiga

Det var i slutet av januari som planet lyfte från Arlanda och jag var på väg till Filippinerna. Efter sex timmar i luften och fem timmars väntan i Doha var det dags att stiga ombord på planet som skulle ta mig till Manila.

Åtta timmar senare var jag framme. Vinterjackan hade jag lagt åt sidan för flera timmar sedan. När den fuktiga och varma luften i Manila kom emot mig förstod jag att varken vinterjackan eller många av de andra kläderna jag tagit med mig skulle komma till användning under de månader jag skulle vara i Filippinerna.

Min filippinske vän tog emot mig på flygplatsen i Manila. Det var tio år sedan jag var där senast, så det fanns en hel del nervositet och frustration inom mig när jag irrade omkring och undrade vart mitt bagage tagit vägen. Det löste sig dock och mitt bagage kom till rätta.

Sedan var det bara att ta plats i taxin som skulle ta oss till min väns mosters hus i Quezon City. Men innan taxin kunde köra var jag tvungen att uppsöka en toalett, och det blev den första kontakten med den smutsiga och fattiga sidan av Filippinerna. En lortig toalett med en toalettstol utan lock och sits – och det enda att göra sig ren med var en hink med vatten med tillhörande skopa.

Två timmar i ett trafik kaos

Efter cirka två timmar var vi framme vid huset och jag var beredd på att det inte skulle finnas rinnande vatten, kylskåp, spis eller andra moderniteter där, så jag blev inte överraskad när jag fick se husen, hur de var byggda och hur folk lever i och omkring dem.

Inomhus fanns kackerlackor och en och annan ödla som sprang omkring på väggar och golv.

Längs gatan fanns små butiker och stånd där det mesta i matväg fanns att köpa om man hade "filippinsk mage". Där lekte barn bland hundar, tuppar, höns och kycklingar samtidigt som sidecars, både med

och utan passagerare, snirklade sig fram. Djuren förde mest liv på nätterna och ibland skällde hundarna ikapp så att det var omöjligt att sova.

Men det var inte bara djuren som förde oväsen om nätterna, ibland spelade grannarna musik hela natten utan tanke på att de störde någon.

Privat villaområde

Efter cirka en månad var det dags för min vän och mig att få tag på ett annat boende. Mannen till min väns moster skulle komma och då skulle vad som helst kunna hända eftersom han var ganska svartsjuk av sig. I Filippinerna är det lätt att deportera någon som man inte tycker om.

Det visade sig dock att det skulle bli svårt att få tag på ett rum bara för en månad eller två.

Men efter ett intensivt letande fick vi tag på ett rum i ett hus i ett bevakat område, en så kallad Subdivision (ett privat villaområde). Dit har bara de tillträdde som bor där eller på annat sätt har behörighet att vistas där. Beväpnade vakter kontrollerar/bevakar området dygnet runt, så det är alltid ganska tyst och lugnt.

Det kostade cirka 1 300 svenska kronor för en månad, dyrt för att vara i Filippinerna men det berodde på att vi skulle bo där under så kort tid. Skriver man kontrakt på omkring ett år

kan man få en mycket lägre hyra.

Bara att "gilla läget"

Efter cirka två månader kunde vi konstatera att vi hade ägnat den mesta tiden åt att åka tricycle, sidecar, jeep och buss mellan Quezon City och de centrala delarna av Manila för att ansöka om pass till min vän. För att enbart få ett pass krävs nästan allt från skonummer till födelseattest. Vi besökte 17 olika personer/instanser innan det blev klart med passansökan.

Nu hade jag resignerat och försökte acceptera allt som det var, accepterat att fattiga kommer och ber om pengar, att det plötsligt kan vara ett stort hål i vägen där man kommer gående, att man är bevakad av beväpnade vakter i stort sett överallt – utom i de fattiga områdena, där man istället är bevakad av dem som bor där.

Att leva mitt i allt som sker

Även om det är svårt att känna sig delaktig i livet i det land man kommer till, så är man i alla fall en del av det, särskilt när man varit där en tid.

Det finns en vänlighet hos det filippinska folket och en kristen tro som präglar hela samhället. Vid tilltal med andra än nära vänner används nästan alltid orden "Sir" och "Mam". Den kristna tron tar man del av i texter, symboler, bilder och statyer av Jesus nästan överallt.

Mellan de välvårdade, fina husen, finns de fattigas bostäder inkilade.

Trafiken kan tyckas vara aggressiv med det ihärdiga signalerandet, men man markerar helt enkelt sin position i trafiken och inget annat. För den som är van vid alla dessa olika signaler är det mer musik än stressande, även om det för den oinvigde inte är så.

En hög ljudnivå är något som man lever mitt i, och kanske är det därför som filippinerna är ett SMS:ande folk. Ljudnivån är ofta så hög att det inte går att konversera på något annat sätt. Både inom- och utomhus spelas det mycket musik.

Ibland kan det vara näst intill omöjligt att konversera med en expedit i någon affär, åtminstone i vanlig samtalston.

Beväpnade vakter finns överallt. De står i entréer till butiker i köpcentrat och på alla platser där människor uppehåller sig. Säkerheten är stor, och kanske mest av allt då det gäller penningtransporter.

Fordonen som transporterar pengar ser mer ut som pansarvagnar än något annat, och de

framförs och bevakas av beväpnade vakter.

Fattiga och rika sida vid sida

Filippinerna är ett kontrasternas land, det ser man tydligast där fattiga och rika blandas. Mellan välvårdade höghus inrymmande banker och hotell finns baracker av gammal korugerad plåt, plywood och annat som kan fungera som tak, vägg eller möbler. Men det finns även större områden där fattiga bor tillsammans, områden som kallas Squatters areas.

Att inte kunna det inhemska språket, tagalog, är en nackdel. Men man klarar sig bra med engelskan även om man inte kan konversera med alla. Hur det än är med språkkunskaper, så får man uppleva hur intressant man är som europé för vissa medan man ignoreras av andra. Allt beror förstås på vid vilket tillfälle mötet med andra människor inträffar.

Det var känsloladdade och händelserika månader i Filippinerna och jag fick uppleva hur man lever och bor både som fattig och som lite mer välbärgad.

Tiden gick och snart var det dags för mig att resa tillbaka till Sverige. Efter tre månader måste man begära nytt tillstånd för att få stanna i landet, och i stället för att göra det reste jag tillbaka till Sverige. Tidigt en morgon satt jag på planet som lyfte från Manila.

Redan efter några dagar hemma i Sverige kände jag en oerhörd längtan tillbaka. Landet och människorna hade gjort ett så starkt intryck på mig att jag ville tillbaka så snart som möjligt.

Över floden tar man sig givetvis med båt.